

et ekstra sår på sjælen, fordi der ikke kan ske en ordentlig bevisførelse på grund af, at det er for lang tid siden, og at beviserne ikke kan indhentes.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Undskyld mig, Venstre har altså en dårlig sag her. Det er en rigtig, rigtig, rigtig dårlig sag at forsvare, at man skal have en forældelsesfrist, der betyder, at en 29-årig ikke kan føre en sag ved domstolene i forbindelse med et seksuelt misbrug af pågældende som ganske lille. Det er en rigtig, rigtig dårlig sag.

Det er umuligt at forklare, og jeg kan ikke se, man stiller sig på offerets side, hvis man beværer en forældelsesfrist, som gør, at der ikke kan rejses sager mod pædofile eller andre, der har misbrugt børn seksuelt.

Kl. 14.45

Så jeg synes, at fru Irene Simonsen skal tænke om og tænke lidt, ligesom Venstres politiske ordfører gjorde i Ekstra Bladet den 4. maj, og se på, om det ikke er sådan, at personer, der har været udsat for seksuelt misbrug som børn, på et tidspunkt vil gøre op med det, der foregik, og hvis det dukker op til overfladen, så er det ligegyldigt, om de er 29 år, 28 år, 32 år eller 34 år. Det kan godt være svært at bevise, men for at få det renset ud af kroppen vil de gerne føre en sag, eller det er der i hvert fald nogle, der gerne vil. Hvorfor afskære dem fra at føre den slags sager?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Bare de her sager var så enkle, som hr. Peter Skaarup fremstiller det, men det er de desværre ikke. De er et kompleks af mange følelser, mange ting, der skal tages ind i overvejelserne. For det første om der er bevisførelse nok, til at man kan dømme voldsudøverne.

For det andet må jeg sige, og det er helt uden for det retspolitiske område, at jeg faktisk også har fulgt masser af disse sager. Jeg har faktisk også i mit tidligere erhverv beskæftiget mig med incestofre, og jeg vil gerne i den sammenhæng, det står for egen personlig regning, sige, at det ikke altid er lykken, at det ender ved domstolene.

Der er mange ting, man skal tage i betragtning i de her sager, men det væsentligste argument for, at vi ikke stemmer grønt i dag, er stadig væk, må jeg sige til hr. Peter Skaarup, at vi ikke vil påføre ofrene flere sår på sjælen.

Dermed vil jeg slutte med flere kommentarer, for jeg synes, det er sagt så tydeligt, at Venstre netop her tager hånd om ofrene, netop går i dybden og ikke blot kigger enkelt på de her sager.

Formanden:

Hr. Helge Adam Møller som ordfører.

Helge Adam Møller (KF):

Jeg vil gerne prøve meget kort at sige, hvorfor Det Konservative Folkeparti ikke kan stemme for det her forslag.

Jeg kan godt forstå de mange politiske og andre ordførere, der ikke beskæftiger sig specielt med det, som siger, at det lyder spændende, at det tror de er rigtigt, for det må vel være en normal reaktion, at er der sket et seksuelt overgreb på en pige eller en dreng, skal vedkommende gerningsmand straffes, også selv om det er mange år siden. Så det forstår jeg godt.

Problemet er bare, at gennemfører man det her forslag, vil der være langt, langt flere af de ofre, der vitterlig har været udsat for en seksuel forbrydelse, mens de var børn eller unge, som vil få langt større traumer. Og hvorfor det?

Lad os tage et eksempel med en 10-årig pige, som har en onkel, der forbrøder sig mod hende. Det anmelder hun ikke, for det er utrolig svært i den alder. Der går mange år, hun bliver 18, hun bliver 28, og først når hun måske er oppe i tredive, 38 år, får hun den psykiske styrke til at indrømme, at en fra hendes egen familie har begået det frygtelige mod hende. Så anmelder hun det, og så rejser vi en sag, hvis vi følger Dansk Folkepartis forslag.

Det er en forbrydelse, der er begået i 1976, det er 28 år siden. Hvordan skal det bevises? Ifølge dansk retsplejelov og dansk straffelov kan vi jo ikke straffe nogen mennesker og skal heller ikke kunne, medmindre det er bevist, at de er skyldige. Hvad er de tekniske beviser for noget, der foregik i 1976 mellem den onkel og den stakkels pige på 10 år? De findes ikke. Hvem er vidnerne? De er der ikke. Hvis der har været nogen vidner i nærheden, så er de med stor sandsynlighed døde.

Det vil sige, at i 19 ud af 20 tilfælde, vil dommeren og domsmændene frikende den onkel for det, som jo vitterlig fandt sted dengang. Det vil være et langt, langt større traume for den kvinde, som ved med sig selv, at hun blev misbrugt, at nu er hendes gerningsmand af det offentlige system frifundet. Vi kan ikke handle anderledes, for vi kan da ikke dømme nogen, når det ikke